

## **Predikan på påskdagen 2011 i Björksele kyrka ”Kristus är uppstånden”**

*Jona 2:1-11, Apg.13:32-37, Joh.20:1-18*

Jesus har lagts i graven, mörkret har sänkt sig både bildligen och bokstavligen. Nu är det slut. Nu kan det inte bli värre. Jesus är död. Hoppet är ute. Nu är det bara den stängda graven som finns att gå till.

Det är hisnande att försöka föreställa sig den där påskdagsmorgonen och hur allt man trodde var slutet ställdes på ända. Hur Maria från Magdala (och några andra kvinnor) beger sig till Jesu grav, tidigt, tidigt på morgonen. Innan det ens hunnit bli ljus.

För det blir ju inte alls som de hade tänkt sig. Istället för en stor tung sten framför graven finner Maria en tom grav, utan sten. Vad kan ha hänt?! Efter allt annat som har hänt! Räcker inte det? Det kunde tydligen bli värre. Inte ens en grav att gå till...

Maria springer i förtvivlan till Petrus och Johannes och utbrister:

*”De har flyttat bort Herren ur graven, och vi vet inte var de lagt honom!”* (Joh.20:2)

Sedan följer vad som antagligen är historiens mest kända kapplöpning.

De springer i kapp till graven och ser:

Jesu kropp är borta men att bindlarna ligger kvar - snyggt ihopvikta. (Ett tecken på att kroppen inte är stulen. Vilken gravplundrare skulle ta sig tiden att göra så?)

Och så får Maria verkligen möta den uppståndne Herren. Han är inte bortrövad, han är inte död - han lever!

Vi som redan vet slutet har kanske svårt att riktigt leva oss in i dramatiken. Det blir inte riktigt så överväldigande spännande som för de som först kom till graven.

Men vi kan ana, vi har kunnat leva oss in i Stilla veckans vaka, många av oss har fått vara med om Skärtorsdagens förstämning och långfredagens dödskamp. Och det blir en hjälp att faktiskt få uppleva den stora omvälvningen i det som nu sker. *Jesus lever!*

Och därför får vi också brista ut i påskens jubelrop!

### **Kristus är uppstånden! (Ja, han är sannerligen uppstånden)**

Vi har smyckat kyrkan igen - till fest. Blommor, vackra dukar, ljus, äta tillsammans... Och med oss tror vi att vi har vår uppståndne Herre. Annars vore det meningslöst att vi var här. Jesu uppståndelse var på riktigt! Det är verkliga människor vi får läsa om.

Det är ingen saga, det är på fullt allvar. Jesu uppståndelse är det yttersta beviset för att Jesus är den han säger sig vara. Guds son, världens frälsare. Därför är också uppståndelsen den stora stötestenen för den som inte vill tro på detta.

*"Talet om korset är en dårskap för dem som går förlorade, men för oss som räddas är det en Guds kraft."* (1 Kor.1:18)

Jesu uppståndelse rymmer så mycket - men vi ska få stanna till vid tre saker som vi hittar i Johannesevangeliet.

1. Kristus är uppstånden - han känner oss vid namn.
2. Kristus är uppstånden - han är vår broder
3. Kristus är uppstånden - han är Vägen, Sanningen och Livet

### **1. Kristus är uppstånden - han möter oss var och en personligen. Kallar oss vid namn.**

Maria dröjer kvar vid den tomma graven efter att Petrus och Johannes har varit där. Vi får veta att hon gråter. I sin förtvivlan kan hon inte se vad det är som har hänt utan är fortfarande övertygad om att någon har tagit Jesu kropp.

Men så står Jesus där.

Maria förstår inte att det är han, fast att de pratar med varandra. Inte förrän Jesus säger Marias namn, "Maria".

Och DÅ! Det är Du! Jesus säger Marias namn och hon förstår vem han är.

Plötsligt kommer Jesus nära. Han känner henne på riktigt, på djupet.

På samma sätt kommer den uppståndne till oss. Inte främst i härlighet och prakt utan i vårt möte med honom. Också mitt namn säger Gud, också mig känner Gud mycket bättre än jag känner mig själv.

I dopet nämns vårt namn tillsammans med Guds namn, och så vet vi att vi hör ihop. Det står till och med i Jesaja: *"Jag har gett dig ditt namn, du är min"* (Jes.43) Nu är det ju oftast våra föräldrar som har gett oss vårt namn. Men om vi låter namnet stå för den jag är, min djupaste identitet, så är det Gud som har gett oss den. I dopet blev vår djupaste identitet att vi tillhör Gud.

### **2. Kristus är uppstånden - han är inte bara vår Herre utan också vår bror!**

När Maria förstår vem det är hon står och pratar med - att det den Jesus som hon nyss stod och grät över. Då utbrister hon: "Rabbouni", d.v.s. mästare/lärare.

Men Jesus säger till henne: *"Gå till mina bröder och säg dem att jag stiger upp till min fader och er fader, min Gud och er Gud."* (Joh.20:17)

Maria kallar Jesus mästare, men han kallar sig bror!

Jesus har undervisat och lärt dem om Guds rike. Men han är inte först och främst en stor läromästare. Många vill ju hävda att Jesus var just en vis man som vi ska lära oss av. Att kristen tro är att följa den etik som Jesus visar på. Men Jesus är först och främst vår bror!

Jesus säger redan innan uppståndelsen: *"Den som gör min himmelske Faders vilja är min bror och syster och mor."* (Matt. 12:50) Och Guds vilja är att vi ska leva med honom.

Att Jesus är vår bror betyder att vi också får kalla Gud för vår pappa. Att allt det som gäller för Jesus också gäller för oss.

Och det för oss inte på den sista aspekten av uppståndelsen som vi ska lyfta fram idag:

### **3. Kristus är uppstånden - han ÄR vägen, sanningen och livet.**

Jesu uppståndelse är slutet för slutet och döden för döden, och som Jesu syskon får vi del av detta!

*"Slutorden"*, som avslutar kapitel 20 i Johannesevangeliet, sammanfattar detta: *"Också många tecken som inte tagits med i denna bok gjorde Jesus i sina lärjungars åsyn. Men dessa har upptecknats för att ni skall tro att Jesus är Messias, Guds son, och för att ni genom att tro skall ha liv i hans namn."* (Joh.20:30-31)

Att uppståndelsen verkligen är en historisk verklighet och inte en saga gör att det påverkar våra liv här och nu. Genom att tro, d.v.s. genom att leva med Gud, får vi liv i Jesu namn.

D.v.s. vi får allt det som tillhör Jesus. Och i uppståndelsen blir det tydligt att det största av allt är Jesu eget liv.

Så kan vi få befrielse från vårt eget inbundna liv, det liv som leder till så mycket som inte är kärlek, till ett liv i Guds frihet!

Såhär på påskdagen är det kanske lätt att minnas detta. Men annars kan vi lätt glömma bort verkligheten i att Jesus faktiskt lever - att han är här mitt ibland oss - uppstånden ifrån det döda.

Kanske skulle vi ta och hjälpa oss på traven. Att få det att bli en del av vår vardag.

Därför kommer nu en utmaning i att påminna oss om detta särskilt nu i påsktid.

När vi står och steker köttbullar kan vi säga för oss själva: "Kristus är uppstånden, ja han är sannerligen uppstånden!". När vi städar badrummet: "Kristus är uppstånden, ja han är sannerligen uppstånden!".

Eller när vi träffas: "Glad påsk - Kristus är uppstånden"

Kanske kan det då sjunka in oss...

Som avslutning - psalmen vi sjung tidigare:

*"Han är livet, vi ock leva får. Om än genom dödens flod vi går, skall det bli vår segersång  
ändå: Herren Kristus lever." (Sv.Ps.152)*